A°. 1839.

N°. 23.

DONDERDAG DEN 21sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 20 Maart 1839.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1°. C. D. BETTING, voor de Slaven *Leentje*, *Coba* en *Mariaantje*; aankomende zijne Huisvrouw ANNA CLASINA WILHELMINA EGGERS.

2°. ABM. BARNETT, voor de Slaven *Helena*, *Marius* en *Josephina*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal *ad interim* goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 18den dezer, het Schip *Noord Holland*, Kapt. H. K. Ruijl, naar Amsterdam; lading: 504 vaten Suiker en 38 balen schoone Katoen.— Met hetzelve vertrekken als Passagiers: Mevr. W. E. S. Kraije wed. J. D. Witt; de minderjarige Jufvrouwen Maria Cordua. Francina Henrietta en Helena Susanna Petronella Gallez; benevens de Heer Christiaan George Hampe met deszelfs Zoontje Johann Frederik.

Idem, de Sloep *Nes*, Kapt. E. R. Taylor, naar het Opper-distrikt Nickerie.

Den 15den dezer, is van 's Lands Etablissement van Houtvelling aan de rivier *Coppename* vertrokken, Z. M. Transport-Schip *DORDRECHT*, geladen met 63 Balken en 124 Kromhouten; diverse houtsoorten, als: *Bolletrie*, *Cabbes*, *Ceder*, *Groenhart*, *Krapa*, *Locus*, *Peto* en *Purperhart*, te zamen metende 5071 kubiek voeten.

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(9958) Den 25sten Februarij 1839. F. C. GALLEZ, aan V. W. NIEHENKE, van de Plantaadje *Nieuw Wedergevonden*, gelegen aan de divisie *Thorarica*, bekend onder La. A. No. 29.

Den 27sten. N. G. VLIER qq. J. J. T. HAYWARD en J. F. HAYWARD, aan A. W. WHITE privé en qq. M. A. HUNT GRUBBE gebore RICHARDS, vroeger Weduwe J. F. ANDRÉ WILTENS, J. C. HAYWARD nom. uxoris en EDWARD WYLDE nom uxoris, ieder van $\frac{4}{35}$ aandeelen of te zamen $\frac{16}{35}$ aandeelen in de Plantaadje *Pieterszorg* en *André'sgift.*

Idem. A. W. WHITE qq. M. A. HUNT GRUBBE gebore RICHARDS, vroeger Weduwe J. F. ANDRÉ WILTENS, aan zich zelve in privé van $\frac{7}{28}$ aandeelen in de Plantaadje *Pieterszorg* en *André'sgift.*

Idem. Dezelve qq. dezelve, aan zich zelve in privé, van $\frac{1}{5}$ aandeel in de Plantaadje *Frederikslust.*

Den 28sten. Exploicteur bij het Geregtshof, aan JOHANN ERDMANN SCHMIDT, van het Huis en Erf, aan de *Keizer Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 54 en Nieuwe Wijk La. C. No. 132; aangekomen hebbende A. C. MEIJTT.

Den 1sten Maart. J. P. TAFARES, aan L. ZIKLAG, van het Erf, aan de *Weide Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 274 en Nieuwe Wijk La. D. No. 72.

Den 6den. ALEXANDER SALOMONS, Vendumeester, aan HELENA WELSTACH, van het Huis, verdeeld in *drie* Kamers, met het Erf, gelegen aan de *Domine Straat*, bekend onder Oude Wijk La. C. No. 112*a* tot 112*c*. en Nieuwe Wijk La. C. No. 37*a* tot 37*c*.; aangekomen hebbende den Boedel wijlen J. J. VAN HEIJNINGEN.

Idem. Dezelve als voren, aan de Weduwe M. S. SAMSON gebore DE VRIES, van de Huizen en Erf, aan de *Zwartenhorenbrug Straat*, bekend onder Oude Wijk La D. No. 439 | 441 en Nieuwe Wijk La. C. No. 196*a* en 196*b*; aangekomen hebbende den Boedel wijlen J. P. BERNER.

Idem. Dezelve als voren, aan D. C. VAN BEULINGEN, van het Huis en Erf aan de *Groote Dwars Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 722 en Nieuwe Wijk La. E. No. 183; aangekomen hebbende den Boedel SANCOUSIE van GERHOLDT.

Idem. Dezelve als voren, aan ROZETTA BRANDON, van het Erf en Gebouwen, aan de *Rust en Vrede Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 653 en Nieuwe Wijk La. D. No 150*b*.; aangekomen hebbende den Boedel TROMPÉ van SLUIJTER.

Idem. Dezelve als voren, aan E. NAHAR, van het Erf, aan de *Nieuwe Domine Straat* en *Drambranders Gracht*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 30 en Nieuwe Wijk La. F. No. 113; aangekomen hebbende den Boedel SANDER van JUDITH KOOPMAN.

Idem. Dezelve als voren, aan J. OOGSTMAN, van het Erf, aan de *Malebatrum Straat*, bekend onder Oude Wijk La. B. No. No. 193 en Nieuwe Wijk La. C. No. 153; aangekomen hebbende den Boedel DAVID MARCUS SAMSON.

Idem. Dezelve als voren, aan E. NAHAR, van het Erf, aan de *Wanica Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 33 en Nieuwe Wijk (2de Buitenwijk) No 20; aangekomen hebbende den Boedel SUSANNA van EIJMA.

Den 8sten. THOMAS GREEN, aan S. M. BROMET en W. BENJAMINS, van het $\frac{1}{2}$ aandeel in de *helfte* van het Huis en Erf, aan de *Saramacca Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 559*b* en Nieuwe Wijk La. E. No. 14.

Den 9den. De Exploicteur bij het Geregtshof, aan LUCIA van den Boedel J. J. POLAK, van het Huis en Erf, gelegen in de *Keizer Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No, 169 en Nieuwe Wijk La. B. No. 226; aangekomen hebbende COBA OOSTERHUIJZEN.

HIJPOTHEEK.

Den 4den Maart 1839. MOZES LOPES FINSIJ nom. uxoris, *eerste Hijpotheek*, ten behoeve den fungerende CURATOR, als beheerende den Boedel J. B. WURMB, en te vestigen op het Huis en Erf, aan de *Zwartenhorenbrug Straat*, bekend onder Oude Wijk La. D. No. 489 en Nieuwe Wijk La. F. No. 20.

Paramaribo den 19 Maart 1839.

De Griffier van het Geregtshof
te *Suriname*,
A. VAN MEERTEN.

(14256) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 22sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Johanna, Alida, Leentje, Iris, Harry, Willem* en *Heintje*; aankomende ELISABETH FRANCINA VAN OMMEREN Wed. JOHANNIS COENRAAD MULLER.

Paramaribo den 16 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(14257) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen. ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

$\frac{17}{96}$ Aandeelen in de Plantaadje *Anna's-zorg*, gelegen aan het gedolven kanaal van de *Warapper Kreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *Barbados* en *Moed en Kommer*; aankomende E. F. VAN OMMEREN Wed. J. C. MULLER.

$\frac{1}{4}$ Aandeel in de opgemelde Plantaadje *Anna'szorg*, gelegen als voren; aankomende den Boedel van wijle MARIA ANNA LOUISA THOMAS Wed. Mr. HENRY ZACHARIA COUDERC, dewelke voor *een vierde* gedeelte is geweest mede Erfgename van ANNA MARIA GODEFROY geb. THOMAS.

$\frac{2}{20}$ Aandeelen in de Plantaadje *Breda*, gelegen aan het gedolven kanaal van *Tapoeripa*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *Crommelingsgift* en *Fackertshoop*; aankomende de Erven VAN SPALL.

Paramaribo den 20 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

CHAIS-TUIGEN.

(12444) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal aanstaande Vrijdag den 22sten dezer, 's morgens 9 uur, verkoopen:

Vijf stellen *CHAIS-TUIGEN*, met *Koperen*, *Pleeten* en *Zwart* gemonteerd.

Zijnde dezelve meer of minder gebruikt.

Paramaribo den 17 Maart 1839.

(13598) De geannonceerde verkoop van de *NALATENSCHAP* van wijlen Mejufvrouw HENRIETTE van ROUX, zal *in plaats* van ten Huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, plaats vinden op Dingsdag den 26sten dezer, des middags om 4 ure, aan het Sterfhuis in de *Maag-*

den Straat, naast Mevrouw de Weduwe GREBER; bij welke gelegenheid tevens zal worden verkocht: de Negerin LEDIE; aankomende den uitlandigen Heer J. L. VAN TOLL.

Paramaribo den 20 Maart 1839.

BARENDS.

(14259) Al de genen die iets te vorderen hebben van- of verschuldigd zijn aan den Boedel van wijlen den Heer J. L. SCHMIDTMER, worden verzocht daarvan opgave en betaling te doen, aan den eersten ondergeteekende.

Paramaribo den 20 Maart 1839.

C. S. SPILLENAAR.
S. J. G. VISSER.
Executeuren Testamentair.

(13600) Mr. T. M. LOTZE wenscht, voor eene wijle tijds, deze Kolonie te verlaten.

Paramaribo den 20 Maart 1839.

Mengelwerk.

Het groote Karthuizers Klooster.

Het aldus genaamde klooster, ongeveer vier mijlen van *Pavia* gelegen, is hoogst merkwaardig, om de sieraden, die hetzelve bevat. In 1396 werd hetzelve door Giovanni Galeaszo Visconti gesticht, als boete wegens den door hem bedreven moord aan zijnen oom en deszelfs drie kinderen, welke hij in het kasteel van Frezzo had opgesloten. Drie jaren later installeerde hij de Karthuizer monniken in hetzelve, en schonk hun eene aanzienlijke uitgestrektheid land, op voorwaarde, dat zij de kerk verder zouden afbouwen en versieren. Niet enkel voldeden deze monniken aan de hun opgelegde voorwaarden, maar verwierven zelfs grooten rijkdom door de verbeteringen, welke zij bij het bebouwen hunner landerijen invoerden. Zelfs nog tegenwoordig is het land in dien omtrek buitengemeen vruchtbaar, en wordt de tuin van *Milaan* geheeten.

Het klooster staat op zich zelven, en beslaat zooveel ruimte als eene kleine stad. De kerk, gedeeltelijk naar de Gothische orde gebouwd, is geheel ingelegd met marmer van verschillende soort en kleur, en met lood gedekt. De voorgevel is tot in het buitensporige met beeldhouwwerk overladen, en, ofschoon zonder smaak, heeft dezelve echter een bevallig voorkomen. Van binnen heeft zij ter wederzijde acht kapellen, waarvan de wanden alle in fresco zijn beschilderd, omgeven door vergulde ornamenten en teekeningen van verschillende kleuren. Elk altaar prijkt met een schilderstuk, en vertoont eene verzameling van het zeldzaamste marmer, met edelgesteenten bezet. Onder het kruis der kerk praalt het monument van Giovanni Galeaszo van wit marmer. De rijkdom van het hoog altaar gaat alle beschrijving te boven, daar het, met de tabernakel, éene massa van albast en edelgesteenten vormt. De geheele zoldering is in fresco geschilderd, op eenen grond van goud en azuur. Nabij de graftombe van Galeaszo, geleidt eene kleine deur in de badplaats der monniken. Rondom dezelve zijn figuren, die water spuwen. Hier ziet men eene buste, die gezegd wordt het beeld van den duitschen architect Henri Zamodia te zijn, welke de kerk heeft gebouwd. Aan de linker zijde van de badplaats is eene kleine fontein, van wit marmer, waaraan de kunstenaar al zijne kunde heeft betoond, en welke het schoonste en keurigste meesterstuk is, dat men zich immer kan voorstellen.

De rijkdom en pracht der beide sacristijen zijn aan het overige evenredig. Behalve deze, vindt men in het gebouw een groot refectorium, eene uitgestrekte boekerij, vergaderzalen voor het kapittel, een verblijf, om vreemdelingen te herbergen, en andere plaatsen ten behoeve van het dagelijksche leven, die alle kunstmatig om de kerk zijn aangebragt. Uit laatstgemelde kan men in het porticus der fontein komen, welke volkomen in den smaak van het Atrium der ouden is gebouwd. In het midden zijn fonteinen en aan de zijden prijkt een uitgestrekte zuilen-gang van gemetselden steen, door met smaak bewerkte pilaren geschraagd, welke zuilen-gang tegen de hitte des daags eene koele schuilplaats biedt.

Aan deze plaats grenst nog eene andere, niet minder opmerkenswaardig. De muren van dezelve zijn geheel in fresco geschilderd; in het midden, thans eene met gras begroeide plek, lag de begraafplaats der monniken, wier cellen men boven den zuilengang ontwaart.

Onberekenbaar zijn de millioenen, ter versiering van dit Karthuizers klooster besteed, en men kan zich, zonder het gezien te hebben, onmogelijk een denkbeeld van deszelfs pracht vormen. Een Milaneesch kunstenaar heeft meer dan 100 platen uitgegeven, die slechts een gedeelte der ontelbare sieraden voorstellen. De beruchte verslag van *Pavia*, waarin Frans I. geslagen werd en door Karel V. gevangen genomen, is onder de muren van dit Karthuizers klooster geleverd, en het was binnen die muren, dat de gevangen Koning uitriep: *Alles is verlooren, slechts de eer niet!*

De Twee Slavinnen.

Twee jonge even schoone slavinnen van denzelfden ouderdom, uit de *Caste* der *Oras*, beminden beide evenzeer hunnen meester, den heer D. . . . ., die echter in geenen deele geneigd was, dat gevoel te beantwoorden. Beide in den beginne zonder wantrouwen of jaloezij omtrent elkander, wedijverden in dienstvaardigheid en trouw. Zij poogden het verlangen van haren meester uit zijne oogen te lezen, en te voorkomen. Verwierf Tabeha eenige voorkeur, dan weende Naké op hetzelfde oogenblik heete tranen, en verborg zich, aan wanhoop ter prooi, in hare hut. Op zekeren avond echter riep Naké, die de teedere gevoelens van hare vriendin begon te wantrouwen, haar bij zich. »Gij bemint onzen meester?" »Ja, gij bemint hem ook?" »Ja, van harte" »Van harte?" »niet zoo zeer als ik." »O! veel meer!" »Ik tart u mij zulks te bewijzen." »Ik neem het aan." »Wanneer gij hem eerder dan ik behaagt, vergiftig ik hem." »Wanneer hij u eer dan mij bemint, vergiftig ik u beiden." »Welnu, Naké, hoor mij, laten wij hem geene van beiden beminnen." »Neen, laten wij hem beiden beminnen en voor hem sterven." »Het zij zoo, maar hoe?" »Willen wij eenen vuurspuwenden berg beklimmen en ons in den krater storten?" »Dat zou te spoedig gedaan zijn, wij moeten langer voor hem lijden, laat ons van honger sterven. »Dit zij zoo, en zij, die eet, al ware het slechts éénen korrel maïs, zal minder dan de andere beminnen." »Ik zal het niet zijn." »Noch ik." Beide ongelukkige meisjes hielden hunne geloften; zij kwijnden zigtbaar weg, en op zekeren dag vond men haar in dezelfde hut, vermagerd, uitgeteerd en zieltogende. De meester ging haar bezoeken en zeide tot Naké: »Wat deert u? waardoor lijdt gij? spreek!" »Ik bemin u en sterf." »En gij, Tabeha?" »Ook ik bemin u en sterf."

Indiaansche Ligtgeloovigheid en Wraak.

Een Franschman, die handel met de Indianen dreef, had onder andere waren eene partij kruid liggen, welke hij gaarne wilde verkoopen, doch de Indianen hadden zich reeds door ruiling van pelterijen bij anderen daarvan voorzien, en hielden hunne overige pelterijen, om er zich andere behoeften voor aan te schaffen. De Franschman, die zijne overige waren meest alle verkocht had, en nu vreesde, met het kruid te zullen blijven zitten, stelde alle mogelijke kunstgrepen in het werk, om er van losgekocht te worden, doch al zijne pogingen waren vergeefs, tot dat eindelijk de nieuwsgierigheid der Indianen hem gelegenheid gaf, het te verkoopen. Onder andere nieuwsgierige vragen, vroegen zij hem ook, hoe blanke menschen zulk eene zwarte stof, als het buskruid is, konden voortbrengen? De hoop, van misschien zijn kruid nog voordeelig te verkoopen, maakte de spitsvindigheid van den Franschman gaande; hij antwoordde, dat de blanken het kruid in het veld zaaiden, even als maïs of tabak, en dat weinige ponden dan eenen rijken oogst opleverden.

De Indianen, met deze mededeeling zeer verheugd zijnde, haastten zich, om hunne laatste huiden bij elkander te zoeken, en kochten toen den Franschman het kruid tegen eenen hoogen prijs af; en deze, zeer tevreden over zijne voordeelige zaken, maakte dat hij wegkwam. De verheugde Indianen gingen dadelijk aan den arbeid, om een uitgezocht stuk lands voor hunne nieuwe veldvrucht te bereiden, en nadat het land gereed was gemaakt, zaaiden zij het kruid, volgens het voorschrift van den Franschman.

Toen zij verscheidene weken vergeefs gewacht hadden, merkte een oud opperhoofd der Indianen, die verstandiger dan de overige was, aan: »het was een Franschman, die u het kruid verkocht heeft!" en deze wenk was toereikend, om hun te doen inzien, dat zij bedrogen waren.

Niet lang daarna kwam een andere Franschman met eene lading waren tot hen, en kreeg verlof om dezelve te verkoopen; de nijvere kramer opende zijne balen, doch toen de goederen ter bezigtiging gereed lagen, kwamen de jonge krijgslieden en zij, die door den vorigen Franschman bedrogen waren, tot hem, en ontnamen den armen duivel al zijne goederen. Hij bragt zijne klagten in bij het opperhoofd en eischte schadeloosstelling, het opperhoofd antwoordde ernstig: gij zult zeker betaling ontvangen, doch gij moet wachten, tot dat de eerste kruidoogst invalt.

Zonderlinge Bloedverwantschap.

De Engelsche dagbladen maakten eenigen tijd geleden de volgende anecdote bekend: Eene zonderlinge zaak is er voorgevallen te Camden; eene weduwnaar, die reeds op jaren was, werd verliefd op een jong meisje en huwde haar; kort daarna werd de zoon uit het eerste huwelijk van dezen weduwnaar ook verliefd, niet op een jong meisje, maar op de moeder van de jonge vrouw zijns vaders, eene vrouw welke overigens nog in den bloei harer jaren was; hij bood haar zijne hand aan en weldra werden de jongeling en de weduwe in den echt vereenigd. Ziedaar dus een vader behuwd zoon van zijnen zoon, en eene echtgenoote die niet alleen de schoondochter van haren eigen schoonzoon wordt, maar ook behuwdmoeder van hare moeder, die zelve de schoondochter van hare dochter is, terwijl de man van deze de schoonvader van zijne behuwdmoeder en behuwdvader van zijnen vader is. Welk eene verwarring zal het veroorzaken, als er eens kinderen geboren worden uit deze twee zonderlinge huwelijken!

Vernuftige Raadgeving.

De Graaf von F. . . . . die bij den heer de Talleyrand zeer in gunst stond, beroemde zich dikwijls, dat hij zeer gelukkig was in zijn hof te maken bij dames, en wel op eenen leeftijd, toen zijn hoofd reeds zoo kaal als een ei was.

Op zekeren 31sten December trad hij bij dezen vorst binnen, en zeide, »ik ben in de grootste verlegenheid, want ik weet niet welk nieuwjaarsgeschenk ik aan mevrouw v. D. . . . geven zal, ik wilde haar gaarne iets kostbaars, doch tevens iets zeldzaams schenken." »»Iets zeldzaams?"" viel Talleyrand hem in de rede: »»welnu, mijn lieve vriend, geef haar dan eenige uwer haren.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.